

L'HORITZÓ

ANY I : NUM. 11

Barcelona, 12 d'octubre del 1935

PREU : 20 CTS.

ELS OBRERS A CATALUNYA NOTES

Ja ha passat el dia. Ni crits ni enrenous. El silenci forçat del temps que impera ha fet tancar les boques. Els punys també s'han tancat. En el cel, a la terra i al mar, un sol pensament i una sola idea: REMEMBER!

Les coses, quan es fan, s'han de fer bé. Això els catalans ho oblidem sovint. Quan el 14 d'abril, les coses es van fer a mitges... Avui formen govern a Espanya els ex-ministres dels temps monàrquics.

Quan després—un altre 14—les coses s'han fet a mitges, ha fet que al cap de temps el poble pensi allò que no pot dir. Nosaltres, però, ho sintetitzarem amb els mots següents: A l'hora de fer feina, s'ha de fer ben feta.

Avui les màximes de justícia universal no es poden aplicar. S'ha anat contra l'esperit de l'home del camp i no se li ha permès modificar els contractes usuaris que contra ell pesaven. I avui diem, com a resposta a una realitat social i jurídica, que el camp té raó i s'ha de posar en vigor la llei que donava a la gent del camp la raó.

S'ha tret la jornada de quaranta hores per als metallúrgics quan econòmicament i socialment era un excellent solució. Han pesat més la veu de quatre grans fabricants plens de diners que no pas els clams de milers d'obrers.

Demaneu "L'Horitzó"

No són principis abstractes de moralitat i justícia el que manca, ni tampoc les opinions dels que manen i sí que s'actua amb intensitat per tal de resoldre els problemes tan complexos que pesen damunt l'atur obrer.

L'obrer català—conseqüència de tot el que hem anat dient—comença a donar-se compte del valor que per ell té Catalunya. Avui es preocupa d'aprendre el català, de llegir publicacions catalanes i sobretot, i amb això està la futura victòria de Catalunya, comença a pensar com a català.

Dintre Catalunya, com arreu, hi ha la classe benestant, una part de la qual, molt reduïda, entrà en el corrent del catalanisme iniciat pels intel·lectuals. Tot seguit es preocupà aquesta gent de capital de formar partit on fossin ells els qui manegessin la política. I així vingué que el partit que rebia el nom de catalanista estava regit per elements de la banca i de l'alta indústria.

El poble obrer s'apartà d'aquest moviment i tot allò que tenia caire catalanista li feia angúnia. El partit regit pels elements de capital havia fet una mala jugada a la causa de Catalunya.

Homes d'esperit i de cor fan veure a l'obrer nostre que ell és

català i com a català pensa i treballa i és llavors que l'obrer es dona compte que Catalunya existeix i finalment rep la sensació que dia per dia se li va fent més forta dintre el cor, que Catalunya és ell mateix.

Quan els obrers es diuen i es senten catalanistes, la gent que fins aleshores havia fet ostentació del seu catalanisme, fa marxa enrera i truca a les portes d'aquells que abans els eren enemics perquè tenen por.

Per tant, el catalanisme dels homes de diner augmenta o disminueix segons el poble es senti més o menys catalanista.

Es amb goig intens que fem constatar el fet tan grat a tot patriota, que un diari com "La Humanitat" veu augmentat contínuament els seus lectors. Avui dia, en les mans dels joves obrers catalans només s'hi veu un diari, i aquest diari està en català i sosté, a més de les doctrines de caràcter esquerrà, tot el pensament patriòtic d'una Catalunya més lliure.

Vindrà un temps, no passaran vint anys, que els periòdics no escrits en llengua catalana en el nostre país es veuran reduïts a menys de la meitat. Aviat el sostenir un diari en llengua no catalana serà una cosa altament onerosa. Per això nosaltres tenim una fe absoluta en la marxa de la catalanització de Catalunya.

Aquella gent que s'ha apartat de Catalunya, tot i essent catalans, per una qüestió de diner, miren amb mals ulls com Catalunya es desvetlla més forta que mai per mitjà dels seus obrers. Aquesta gent no és catalanista en l'actualitat, però tampoc ho era en altre temps. Els catalanistes ho són, tant si governen els carlins com els comunistes. Els que volen veure augmentades les llibertats de Catalunya ho volen tot moment.

Els obrers catalans tenen a la mà la victòria absoluta de la nostra terra. Nosaltres tenim una plena confiança en ells.

Catalunya és d'aquells que treballen, tant si són obrers intel·lectuals o manuals. Catalunya, però, no ha d'ésser d'aquells que volen viure a l'esquena dels catalans.

MARC-AURELI VILA

"L'Horitzó" augmentarà el número de pàgines.

Aviat podrem donar detalls als nostres lectors.

Miquel Villà.

ELS ARTISTES CATALANS D'ARA

PLAÇA D'OCATA.

1933. Ft. Godes.

COMIC O TRAGIC?

En les pàgines de L'HORITZÓ hem sostingut varies vegades que el destí de Royo Villanova és un destí de clown. I el que és realment curiós és que l'ex-ministre de Marina no perdona ocasió per a confirmar aquesta rellevant condició de la seva personalitat.

Ací teniu l'incident fa poc esdevingut als passadissos del Congrés amb el senyor Azaña. ¿Voleu un exemple més pintoresc de la capacitat hilarant d'aquest impagable Royo Villanova? Avui dona el seu vot perquè l'ex-president del Consell sigui empresonat i l'endemà envia una tarja a casa seva felicitant-li el sant. I quan el senyor Azaña li retreu aquesta incongruència, respon que allò del suplicatori era un vot polític.

¿Aquest és el concepte de la política de l'histrionic ex-ministre de Marina? Perquè és un vot polític, doncs, es pot passar per damunt la consciència i l'honestedat; perquè és un vot polític es pot enviar a la presó un home que no ha delinquit i sobretot quan aquest home és diputat i hauria de tenir l'emparr de la Cambra d'acord amb la legislació i amb la més elemental ètica personal.

Quan un home és capaç d'emetre vots polítics d'aquesta naturalesa, ¿com és possible que un hom se'l prengui seriosament? ¿Com és possible, sobretot, que pugui tenir càrrecs de representació i responsabilitat i arribi a formar part d'un ministeri? La perplexitat augmenta quan aquest home és, de més a més, professor de Dret en una Universitat.

I tot això, el senyor Royo Villanova s'ho ha guanyat fet riure, dient bajanades contra els catalans i sollicitant sempre el primer lloc en les situacions on el grotesc hi ha de tenir un paper destacat.

No es pot negar que la persistència d'aquest curiós personatge fa pensar en l'orat de la quarteta de Campamor, que deia des de la reixa:

"unos estamos por poco y otros por poco no están."

¿VERS LA NORMALITAT CONSTITUCIONAL?

"Ya", l'òrgan a la vegada de la Ceda i de la coalició ministerial, en una de les seves darreres edicions afirma que és propòsit del govern "d'anar a restablir la plenitud de la normalitat constitucional".

Creu l'òrgan esmentat que l'haver passat l'aniversari del 6 d'octubre sense el menor incident, pot ésser l'índex que indiqui com a propici el retorn a la plenitud de garanties.

Després d'un any de règim d'excepció, el govern s'haurà pogut donar compte que ja comença a ésser hora que la premsa surti sense censura, que els centres polítics puguin obrir lurs portes i que els actes de propaganda no siguin solament privatius dels partits de dreta.

Farà bé el govern de disposar el restabliment de la normalitat constitucional, car després de tant de temps de política de pacificació dels esperits, no creiem que res s'oposi a la conveniència del gaudi d'unes garanties que envyorem sincerament.

LLEGIU:

A la pàg. 2:

Escoles, per P. Cerezo.

Posició d'Alemanya en la expansió colonial europea, per Vicenç Turell.

A la pàg. 3:

Els llibres, per Ramon Xuriguera.

Escàndols, per Leonard Vendrell.

A la pàg. 4:

La voluntat de recomençar, per J. de Camps i Arboix.

Per a la Companyia de Tramvies, per Jordi Fonolleda.